

Kunstnerisk Billed-Spind mellem Drøm og Virkelighed.

Carl Th. Dreyer-Filmen „Vampyr“ i Metropol-Teatret.



Den gamle Mand med Leen og Sibylle Schmitz, der frelses fra at blive Vampyrens Dødsoffer.

Paa en Maade var det en Skuffelse. Der' var paa Forhaand gaaet saa søre og troende Frasnagn af denne Film, at man var halvsjvs forberedt paa det værste og det vold-

somste: at man, om ikke overfor andre, saa i hvert Fald overfor sig selv, vilde have udtalt et hjerteligt „Manden er gal“, at Forestillingen vilde blive afbrudt af Fnisen, Latter og

Trampen, og at det eventuelvilde være kommet til Næveslag ude i Kattesundet mellem den begejstrede og den indignerede Side af Tilskuerne.

Der skete intet af den Slags. Der var ikke engang Tilbød til det. Under hele Fremvisningen følte man det umiskendelige og dog ubeskrivelige, at de mesterlige Billeder deroppe gennem Øjne, som de tvang til at se, se, se, trak alle Sind til sig, selv dér hvor Spejgelses-Skyggerne floredede allersærest, hvor Dødningshovederne snurrede livligst rundt, og hvor Lysglintene flimrede allerkræftigt udenfor Vinduene, og hvor altsaa den almindelige Filmsgænger selvsagt maa have svært ved at gribe Betydningen. Kort sagt, en Billed-Stemningernes Triumf over den ellers saa althetydende Handling.

Benjamin Christensen viste i sin Tid Heksen — man kommer uvilkkaarligt til at tænke paa dette hans Hjertebarn, som han kaldte den Film, ved denne Lejlighed — men han havde det lettere. Han genfortalte kun rent kulturhistorisk et Indblik i Heksenes Virke og Forfølgelse. Her har Instruktør Carl Th. Dreyer trukket Middelalderens Vampyrer helt op i Nutiden og i et udviskende Spind af Drøm og Virkelighed, vist hvorledes den unge Allan Gray kommer til en lille Landsby, hvor et saadant blodsgugende Uhyre huserer, bliver Vidne til nogle af de Rædsler, hun forarsager, og er selv med til at befri Byen for Forbandelsen ved at aabne hendes Grav og hamre et Jernspir gennem Hjertet paa den døde Kvinde, der ligger udstrakt i sin Kiste ... saa afgjort Filmens stærkest virkende Scene. Den uhyggelige Løges Død, kvalt under de nedstyrtende Melmasser i den gamle Vandmølle, et næsten for oplagt Effektnummer, skulde man tro, slog derimod ikke paa den rigtige Maade.

En uvurderlig Hjælp har Carl Th. Dreyer haft i sin Fotograf, Rudolph Maté, der med et fint Slør for Objektivet har faaet den mærkeligste, taagede og udviskede Tone frem i Billederne, og i Sibylle Schmitz, der i en Periode Nærbilleder giver et fan-

gende Udtryk for den ulykkelige Gæring, der finder Sted i hendes Legeme og Sind efter at have været Vampyrens Offer ...

Ikke en Film for den, der kun har sat sig for at slaa en Eftermiddags-Time ihjel; men en Film for den, der gaar ud med det ædle Forset at vaské Mindelserne om det daarlige, ved tyske Operetter og amerikanske Forbryder-Dramaer ud af Sindet.

Drewes.